

Srpska Pravoslavna Crkva -SPC je nositelj i instrument agresivne velikosrpske politike ili Srpskog sveta!

Srpska crkva u ratu i ratovi u njoj,
Milorad Tomanić, Beograd 2020.

Kako je nastala SPC?

Najbolji način je uzeti podatke iz srpskih izvora, jer onda ne mogu opovrgavati sami sebe. Citiram sa stranice Srpskog veleposlanstva u SAD,

http://www.washington.mfa.gov.rs/lat/serbiatext.php?subaction=showfull&id=1348053399&ucat=119&template=MeniENG&#disqus_thread

„Srbi su se naselili na prostoru današnje Srbije u ranom sedmom veku n.e., stvarajući sedam posebnih plemenskih oblasti:

- Raška/Rascia (današnja Zapadna Srbija i severna Crna Gora),
- Bosna (koja se nije razlikovala od Raške do XII veka),
- Zahumlje (zapadna Hercegovina),
- Travunija (istočna Hercegovina),
- Paganija (srednja Dalmacija)
- Duklja/Zeta (prethodnica današnje Crne Gore)“

Uz napomenu da je Paganija –Srednja Dalmacija je zemljopisno nedefinirani pojam, na koja se tačno mjesta odnosi. Srbi tako postavljaju nedefinirano da bi mogli manipulirati i po potrebi širiti područje kako im u datom momentu odgovara.

Srpska crkva pripada u pravoslavne crkve kršćanskog istoka, kao dio istočnog kršćanstva nastalog raskolom 1054.godine na zapadnu Katoličku crkvu i istočnu Pravoslavnu crkvu.

„Raška će se ponovo uzdići pod dinastijom Nemanjića. Nemanjići će uvesti Srbiju u zlatno doba koje će trajati preko tri veka i stvoriti moćnu balkansku državu koja će svoj zenit doživjeti sredinom XIV, tokom vladavine Cara Stefana Dušana, pre konačnog pada pod Otomansku Tursku.“

Nemanjini sinovi, kralj Stefan Prvovjenčani (1196.-1228.) i njegov brat monah Sava (1175.-1235.), su se za crkveno osamostaljenje zalagali kod carigradskog cara i patrijarha. Njihova nastojanja ostvarila su se 1219. godine, kada se srpska crkva odvojila od ohridske autokefalne crkve te dobila svog arhiepiskopa. Arhiepiskopska titula bila je slična kraljevskoj, a arhiepiskop je oslovljavan s "Tvoja svetost". Prvo sjedište arhiepiskopije bilo je u manastiru Žiča, a kad je taj manastir u 13. stoljeću u ratnim vremenima

bio opustošen i spaljen, prvi nasljednik Save I., arhiepiskop Arsenije I. prenio je sjedište arhiepiskopije u Peć.

U vrijeme kralja Stefana Dušana (1331.-1355.) srpska država proširila se na mnoga područja u Makedoniji i Grčkoj, koja je osvojila od Bizanta. Krajem 1345. godine Dušan je proglašen za "cara Srba i Grka". Po tadašnjim shvaćanjima i uobičajenoj praksi na istoku, kralja je krunio arhiepiskop, a cara (bizantskog) patrijarh pa je u skladu s tim Dušan odlučio srpsku arhiepiskopiju podignuti na rang patrijaršije. U tu svrhu 1346. godine sazvan je sabor u Skopju, pa je uz potvrdu bugarskog patrijarha, ohridskog arhiepiskopa i predstavnika Sv. Gore, arhiepiskop Joanikije proglašen za "patrijarha srpskih i pomorskih zemalja"

Tipično srpski neodređeno "srpskih i pomorskih zemalja", a koje su to zemlje? Po potrebi reći će se u datom trenutku!

Tako neodređenim načinom izražavanja Veleposlanstvo Srbije ostavlja otvorenim prostor za manipulaciju. Piše „Katolička crkva već imala ambicije da proširi svoj uticaj i na Balkan“ Katolička crkva je bila već prihvaćena od Hrvata koji su se stavili pod duhovno vodstvo Rimske crkve-Vatikana. Papa Ivan VIII u svojem je pismu od 1. lipnja 879. godine priznao kneza Branimira kao hrvatskog vladara. (pismo se nalazi u Vatikanskoj arhivi fol.73 v, eo.191)

Srpski su se vladari udajom svojih princeza povezivali sa vladarima susjednih zemalja. Te veze su koristili kroz povijest, a koriste ih i dan danas.

„Kralj Milutin je bio vešt diplomata, veoma sklon upotrebi uobičajenog srednjovekovnog diplomatskog sredstva - braka između dinastija. Ženio se pet puta, mađarskim, bugarskim i vizantijskim princezama. Bio je poznat i kao graditelj crkava, od kojih su neke najljepši primeri srednjovekovne srpske arhitekture: Gračanica na Kosovu, crkva u manastiru Hilandar na Svetoj Gori, crkva Sv. Arhandela u Jerusalimu. Zbog svojih zasluga, kralj Milutin je proglašen svecem, uprkos njegovom burnom životu. (kao i svi sveci SPC-a) Na prestolu ga je nasledio sin Stefan, kasnije nazvan Stefan Dečanski. Šireći kraljevstvo na istok zauzimanjem grada Niša i okoline, i na jug zauzimanjem Makedonije, Stefan Dečanski je bio dostojan naslednik svog oca. U Metohiji je podigao manastir Visoki Dečani - najmonumentalniji primer srpske srednjovekovne arhitekture - po kome je i dobio nadimak.

Srednjovekovna Srbija, koja je uživala visoku političku, ekonomsku i kulturnu reputaciju u Evropi Srednjeg veka, dosegla je vrhunac sredinom XI veka tokom vladavine cara Stefana Dušana. Ovo je vreme Dušanovog zakonika, najvećeg pravnog dostignuća Srednjovekovne Srbije, jedinstvenog među feudalnim državama Evrope tog perioda. Nomokanon Svetog Save, Dušanov zakonik, freske i arhitektura srednjovekovnih manastira koji su krasili srpske zemlje su večni civilizacijski spomenici srpskog naroda“ Veleposlanstvo piše da je :“ Dušanov zakonik, jedinstven među feudalnim državama Evrope tog perioda“

Vinodolski zakon napisan 1288. godine

Hrvati su čakavskim književnim jezikom napisali Vinodolski zakon koji je najstariji evropski pravni dokument pisan narodnim jezikom. U slavenskim okvirima od njega je starija samo Ruska pravda iz istoga stoljeća, a na južnoslavenskome i hrvatskome prostoru to je najstariji zakonski tekst. I napisan 70 godina prije Dušanovog zakonika pa nije točno kako piše Veleposlanstvo „jedinstven među feudalnim državama Evrope tog perioda!“

Vinodolski zakon napisan dana 6. siječnja 1288. godine u Novom Vinodolskom (tada Novon Gradu) kojim se uređuju odnosi između knezova Krčkih, kao novih feudalnih gospodara Vinodola, s devet vinodolskih općina.

Naime darovnicom hrvatsko-ugarskog kralja Andrije II. Vinodol je 1225. potpao pod vlast krčke vlastele. Slobodni seljaci nisu željeli postati kmetovi, pa dolazi do sukoba koji su trajali sve do 1288. kada su Vinodolčani priznali vlast otočkih knezova, a ovi su im odlučili priznati neka prava. U Zakoniku je opširno razrađeno krivično pravo sa sustavom globa, kazni, feudalnih davanja, izgledom suda te međusobnih prava i obveza seljaka i knezova.

Tekst je sačuvan samo u mlađim prijepisima. Najvažniji je i najstariji prijepis koji potječe iz 16. stoljeća: od 14 listova (ili 28 stranica) pergamentnoga sveska (243 x 165 mm) kurzivnom glagoljicom ispisano je 17 stranica, čuva se danas u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici u Zagrebu (signatura R 4080).

<http://ihjj.hr/iz-povijesti/vinodolski-zakon/5/>

Dušanov zakonik napisan 1349.godine

1349.godine napisan je Zakonik cara Dušana na srpskoslavenskom jeziku sa elementima narodnog jezika.

U vrijeme kralja Stefana Dušana (1331.-1355.) srpska država proširila se na mnoga područja u Makedoniji i Grčkoj, koja je osvojila od Bizanta. Krajem 1345. godine Dušan je proglašen za "cara Srba i Grka".

„Prvi deo Zakonika donet je na saboru održanom na Vaznesenje 20. maja 1349. godine u Skoplju kada je doneto 135 članova. Drugi deo Zakonika donet je na saboru održanom 31. avgusta 1354. u Seru i tada je dopunjen sa još 66 članova.

„Dušanov zakonik poznat u prošlosti i kao "Zakon blagovernog cara Stefana", uz uz Zakonopravilo Svetog Save, najznačajniji je izvor srpskog srednjovekovnog prava. Donet je na dva državna sabora vlastele i crkvenih velikodostojnika.“

Original Dušanovog zakonika nije sačuvan, ali postoji preko 20 prijepisa. Najstariji prijepis (vjerojatno najbliži originalu) potiče iz Struge iz 14. stoljeća, poslije njega slijedi prijepis iz Prizrena iz 15. stoljeća, koji je ujedno i najpoznatiji.

<https://www.istorijskizabavnik.rs/blog/dusanov-zakonik>

Srbija pod turskom vlašću od 14.do 19-tog stoljeća

„Turci su porazili srpsku vojsku u dve odlučujuće bitke: na reci Marici 1371. gde su poražene snage makedonskih kneževa i na Kosovu Polju 1389., gde su vazalske trupe pod komandom kneza Lazara - najuticajnijeg regionalnog vladara u Srbiji tog vremena - doživele katastrofalan poraz. Kosovska bitka je odlučila sudbinu Srbije, jer nakon nje nije postojala vojska koja bi mogla da se suprostavi Turcima. Ovo je bio period nestabilnosti, obeležen vladavinom sina kneza Lazara, despota Stefana Lazarevića - pravog evropskog plemića i vojnog lidera, čak i pesnika, i njegovog rođaka Đurađa Brankovića, koji je prestonicu premestio na sever, u novoizgrađeni utvrđeni grad Smederevo. Turci su nastavili sa osvajanjima dok najzad nisu 1459. zauzeli kompletnu teritoriju Srbije nakon pada Smedereva. Srbija je bila pod osmanskom vlašću gotovo pet vekova. Turci su progonili srpsku vlastelu, odlučni da fizički iskorene društvenu elitu. Pošto je Osmansko carstvo bila muslimanska teokratija, hrišćanski Srbi su u njoj praktično živeli kao roblje - zlostavljani, ponižavani i iskorišćavani. Kao posledica, Srbi su postepeno napuštali gradske centre gde su bili zastupljeni rudarstvo, zanatstvo i trgovina, i povlačili se u nepristupačne planine gde su živeli gajeći stoku i baveći se skromnom poljoprivredom.“

SPC u vrijeme Turske vladavine

Poslije turskog osvajanja srpske države zamrla je živa aktivnost u Pečkoj patrijaršiji, jer je Ohridska arhiepiskopija preuzela upravu nad nekadašnjim srpskim crkvenim teritorijem.

Pečka patrijaršija, vrhovno upravno tijelo Srpske pravoslavne crkve. Osnovana je 1346. na državnome saboru u Skoplju, što je izazvalo rascjep s Carigradskom patrijaršijom (1353–75). Patrijaršija je nadživjela srednjovjekovnu srpsku državu, ali su je 1459. ukinuli Osmanlije i njezino područje stavili pod jurisdikciju ohridskog arhiepiskopa.

Bila je obnovljena 1557. kada je patrijarh postao Makarije, brat ili rođak, velikoga vezira Mehmeda Sokolovića, a jurisdikcija joj se protezala od Ohrida do Budima te od Vidina do Trebinja. Makarije Sokolović je bio prvi patrijarh Srpske pravoslavne crkve kada je ona obnovljena kao Pečka patrijarhija 1557. godine. S trona se povukao 1571., a umro 1574. godine

Nakon potpune propasti srpske srednjovjekovne države, Osmanlije su priznali srpsku crkvu, iako u prvo vrijeme nakon osvajanja nije uspjela očuvati punu crkvenu samostalnost. Zahvaljujući, po nekim povjesničarima, Mehmed Paši Sokoloviću, 1557. sultanovom odlukom obnovljena je Pečka patrijaršija, unatoč negativnom stavu Ohridske arhiepiskopije (kojoj je do 1557. Pečka patrijaršija bila podčinjena) i Carigradske patrijaršije. Kroz ovu obnovu nije ostvarena samo crkvena samostalnost nego je uspostavljeno i duhovno i narodno jedinstvo srpskog naroda kao i ostalih pravoslavnih kršćana na području Patrijaršije. Srpska crkva je u svijest naroda usađivala tekovine Dušanove države, a kroz čuvanje te tradicije i uspomene na slavnu srpsku državu, uspjela je uz sebe vezati srpski narod te ga pridobiti za trajnu aktivnu suradnju, što je postalo ključno kasnije u borbi za oslobođenje od osmanske vlasti. Pored toga, značajan je utjecaj srpskog klera na kreiranje ideologije kojom će srpski narod biti

vođen u slijedećim stoljećima. Posebno treba obratiti pozornost na tekovinu koju je SPC usadila u svijest Srba, a koja se održala i do suvremenog doba.

Naime, po utvrđenoj praksi i kanonskim propisima crkve na Istoku, granice crkvenog područja imale su se uvijek dovoditi u sklad s državnim granicama. U vezi s tim, a pod utjecajem srpskih vjerskih krugova, Srbi su i kasnije bili skloni izjednačavati granicu jurisdikcije srpske crkve s političkim granicama srpske države i to je ta misao vodilja, ta ideologija Velike Srbije ili sada Srpskog sveta, gdje je ijedna srpska crkva to je sveta srpska zemlja! To je onaj iskonski životinjski instinkt označavanja teritorija, i nema civilizacijskog pomaka, od te se ideje nisu odmakli!

Hatišerifima 1830 i 1838.godine (sultanova povelja sa snagom zakona) Srbija je definitivno dobila autonomiju, postala kneževina s nasljednim vladarom. Jurisdikcija njenih arhijereja i patrijarha određena je beratima (dekretima) Patrijarh je bio subjekt preko koga su se vršila autonomna prava crkve. Ta prava nisu bila samo vjerska nego i upravna, sudska i u krajnjoj liniji politička. No unatoč tome, treba imati na umu da autonomija Srpske crkve nije značila njezino izdvajanje iz upravno-političkog sustava Osmanskog Carstva. Pravo srpske crkve na ispovijedanje vjere i njena nadležnost u izvjesnim građansko-pravnim pitanjima, kao i općenito njen položaj, bili su uvjetovani u prvom redu poznatim vjerskim i pravnim načelima muslimanske države. Prema tome, unatoč autonomiji Pečke patrijaršije, Srpska crkva i dalje bila u okviru osmanske države, pri čemu se morala pokoravati njenim konačnim odlukama.

(NE OTVARA – copy poveznicu pa se otvori)
<https://www.scribd.com/doc/125935687/04-Andric...>

Osmanlije su bili skloniji Pravoslavnoj crkvi nego Katoličkoj crkvi (crkvi njihova glavnog neprijatelja Habsburgovaca). Na katoličku crkvu gledalo se nepovjerljivo, iako je stekla osnovni legalni status da nastavi djelatnost. Jedan od razloga bio je to što su pravoslavci imali središnju vlast u Carstvu, a katolici izvan njega. Naime, katolički biskupi bili su podređeni papi i nikad nisu prihvatili osmansku vlast, za razliku od pravoslavnih episkopa, koji su bili podređeni crkvenom poglavaru kojeg je potvrđivao sultan. U svezi s tim, katoličke svećenike držali su potencijalnim špijunima stranih sila, pogotovo jer je njihov vrhovni poglavar papa bio glavni inicijator protuosmanskih ratova. Sve je to dovelo do različitosti pravnog položaja Pravoslavne crkve u odnosu na Katoličku crkvu, što se najbolje očituje u činjenici da je Pravoslavna crkva uživala širu autonomiju i da je njezin crkveni poglavar u očima Porte predstavljao ne samo duhovnog nego i svjetovnog vođu naroda (što se, između ostalog, očituje i po pravu patrijarha da donosi odluke u sudskim sporovima svojih vjernika, kao što su, primjerice, bračne razmirice, pitanje oporuke i sl.). Naime, katolički biskupi nisu imali pravo sudske ovlasti nad svojim vjernicima, pred osmanskim vlastima katolike su zastupali predstojnici redovničkih samostana (npr. provincijali, gvardijani i sl.), a biskupi su bili u pozadini. Iz svega toga može se zaključiti da su katolici pod osmanskom vlašću uživali tek pasivnu snošljivost, a od katoličkog svećenstva u sklopu Osmanskoga Carstva jedino su franjevci, zahvaljujući privilegiranosti od sultana, koliko toliko slobodno djelovali. Na osvojenom području Osmanlije su zatekli nekoliko kršćanskih crkava, pa su svoju politiku morali prilagođavati svakoj od njih. Državne akte kojima je omogućena legalnost određenih kršćanskih crkava, odnosno ukaze nazivalo se berat. Berat je bio materijalni izraz autonomnih prava kršćanskih crkava. Takvim državnim aktom obnovljena je i Pečka patrijaršija 1557. godine, čime je i Srpskoj crkvi osigurano priznanje njezinih autonomnih prava. Fermanom sultana Mustafe III. bila je ukinuta 1766. zbog sudjelovanja Srba u protuosmanskim ratovima; obnovljena je 1920. kao Srpska patrijaršija sa sjedištem u Beogradu; nakon toga srpski patrijarh nosi naslov pečkoga arhiepiskopa.

U razdoblju 1766.-1920.godine SPC egzistira kroz 6 crkvenih jurisdikcija:

- Karlovačka mitropolija je bila autokefalna pravoslavna Crkva za područje austrijskih i ugarskih zemalja. Obuhvaćala je 7 pravoslavnih biskupija, a ime je dobila po svome sjedištu, Sremskim

Karlovcima. Njezini korijeni sežu u 15., 16. i 17.st., odnosno u doba velikih seoba pravoslavnog stanovništva, prvenstveno Srba, u ugarsko-hrvatske zemlje.

- Crnogorska mitropolija je bila, slično karlovačkoj, još jedan preživjeli ostatak nekadašnje ukinute Pečke Patrijaršije. Naime, iako je 1499.g. turska vojska pregazila Crnu Goru, Turci u stvarnosti nikada nisu ovladali tom zemljom.
- Bukovinska mitropolija je autokefalna Crkva za područje austrijskog dijela Austrougarske Monarhije. U tom svojstvu je i osnovana političkom naredbom iz Beča 1873.godine odvajanjem od Karlovačke mitropolije. Kao „dokaz“ da je u Dalmaciji i Istri (srpska manipulacija) vladala svijest o srpskom etničkom karakteru Crkve SPC uzima da se crkveni pravnik i dalmatinski pravoslavni biskup Nikodim Milaš, koji se potpisivao sa srpski pravoslavni episkop dalmatinski i istrijski ((Šibenik, 16. travnja 1845. – Dubrovnik, 20. ožujka 1915.)
- Autonomna Crkva u BiH (Carigradska Patrijaršija). Pravoslavlje u BiH je sve do 1766.g. bilo također sastavni dio srpske Pečke Patrijaršije, da bi nakon ukidanja iste potpalo pod Carigradsku Patrijaršiju. Carigrad je upravljao izravno s BiH sve do austrougarske okupacije 1878.g. Pravoslavne biskupe bi imenovao austrougarski car, a redio carigradski patrijarh. Postojale su 4 biskupije.
- Autokefalna Pravoslavna Crkva u Kraljevini Srbiji. Nakon ukidanja Pečke Patrijaršije 1766.g. pravoslavlje u Srbiji također dolazi pod vlast Carigrada. Pod tom vlašću je bilo sve do 1830.g., kada Srbija postaje autonomna kneževina u okviru Turske. Ova politička autonomija je pvela za sobom i crkvenu, te se formira autonomna Crkva u Kneževini Srbiji 1832.g. (prethodno je isplaćeno Carigradu 200 000 groša na ime povrata duga srpskih biskupija). Nakon stjecanja pune nezavisnosti i proglašenja Kraljevine Srbije, dolazi i do potpunog osamostaljenja Crkve, odnosno stvaranja Autokefalne Pravoslavne Crkve u Kraljevini Srbiji 1879.g. Ovdje je bilo 5 biskupija.
- Carigradska Patrijaršija (izravno podređene biskupije). Radi se o 6 pravoslavnih biskupija u južnoj Srbiji i Makedoniji, koje su nakon 1766.g. trajno do poslije Prvog svjetskog rata bile pod Carigradom.

Ujedinjenje Srpske pravoslavne crkve

U “Glasniku”, službenom listu Ujedinjene Srpske pravoslavne crkve od 14. srpnja 1920. godine, objavljena je odluka Aleksandra Karađorđevića, donijeta 17. lipnja 1920. godine, o “Ujedinjenju svih pravoslavnih crkvenih oblasti u Kraljevstvu SHS”.

Tim aktom regent Aleksandar praktično “ukida” Crnogorsku crkvu.

Odlukom Svetog Arhijerejskog Sinoda Vaseljenske patrijaršije br. 2056 od 19.ožujka 1920. godine se “priznaje proglašeno ujedinjenje Crkava Srpske, Crnogorske i Karlovačke, kao i dviju dalmatinskih eparhija.” O tome se zvanično nalazi podatak u Glasniku Srpske pravoslavne crkve od 14. listopada 1920. godine piše da Carigradska patrijaršija “priznaje proglašeno ujedinjenje autokefalnih Crkava Srpske, Crnogorske i Karlovačke, kao i dviju dalmatinskih eparhija”. Srpska pravoslavna crkva formalno je priznata 1879. godine (kao Mitropolija). Dakle, tek nakon proglašenja samostalne i nezavisne srpske države na Berlinskom kongresu 1878. godine, što je još jedna potvrda pravoslavnog principa o poklapanju nezavisne države i samostalne, nacionalne autokefalne crkve u okviru njenih granica. To je ustvari crkvena teritorijalna agresija koju SPC sustavno provodi na nesrpske zemlje. Za nesrpske zemlje to čini bez temeljnih povijesnih i materijalnih činjenica, na osnovu manipulacije i laži! Zanimljivo je da to čine veoma prozirno, jer svatko tko imalo poznaje povijest može ih demantirati. Slijedi:

Neprestana agresija SPC-a na hrvatski narod, njegov identitet, vjeru, jezik, kulturnu i povijesnu baštinu

Povijesna činjenica je da je Srbija bila pod turskom vladavinom od 1459-1804 godine i da nije postojala kao država. Ustvari kao samostalna država priznata je na Berlinskom kongresu 1878.godine.

Povijesna činjenica je da su se srpski vladari proglašavali carevima „Srba i Grka“ (car Dušan) i za druge narode, a ne samo Srbe.

Povijesna činjenica je da se Srpski patrijarh proglasio "patrijarha srpskih i pomorskih zemalja" Kojih pomorskih zemalja, kada Srbija nikada nije imala more?

Povijesna činjenica je da je SPC osnovana 1219.godine, a da su Hrvati pokršteni i priznali Vatikan po Sv.Papo Agatonu 679.godine (De administrando imperio, 31)

“... To je stoga jer su poslije krštenja Hrvati napravili jedan ugovor, potvrđen njihovim vlastitim rukama i čvrstim obećanjem, i jamstvom u ime svetoga Petra apostola, da oni nikada neće poći protiv neke strane zemlje i s njom ratovati, nego će radije živjeti u miru sa svima koji su voljni jednako tako postupati, i oni su od istoga rimskoga pape primili blagoslov za taj čin, a to je (poruka) ako bi bilo koji stranci pošli u rat protiv zemlje ovih istih Hrvata i nametnuli im rat, tada će moćni Bog ratovati za Hrvate i zaštititi ih, a Petar, Kristov učenik, dat će im pobjedu.“

Činjenica je da su se zbog agresivne politike Osmanlijskog carstva prema Europi vodili mnogi ratovi. Europa je branila svoj kršćanski identitet, pred turskom invazijom, pa su na udaru bili upravo hrvatski teritoriji pod Austrijskom monarhijom. U jednom povijesnom trenutku turska je vojska stigla i do Beča 1683.godine.

U tom nadiranju turske vojne sile Srbi, koje su Turci pokorili 1459.godine, su bježali u Austriju, odnosno Ugarsku i naselili Vojnu Krajinu. U srpskoj Vikipediji navedena je gomila netočnih i proizvoljnih podataka, mitova i laži o samom doseljavanju Srba na Jadransko more, Dalmaciju i Istru, pa ću uzeti samo nekoliko primjera kao dokaz neodrživosti tih teza.

Procijenite istinitost dokaza kako su Srbi naselili Dalmaciju iz ove rečenice:

https://sh.wikipedia.org/wiki/Srbi_u_Hrvatskoj

„Argumenti drevnog prisustva Srba su u predajama Krajišnika. Apostol Pavle putovao je kroz rimsku provinciju Dalmaciju i zatekao kolonizovane Rimljane u primorskim i posavsko - podunavskim gradovima. U selima je sreo unuke domorodaca, desetkovanih u Panonskom ustanku 9. godine. Pavlova propovijed Jevandelja je većinu domorodaca okrenula Hristu i ostavila dubok trag u predanju našeg naroda. Do ovih dana Krajišnici u blizini Kistanja su pokazivali kud je apostol Pavle prolazio“

Zamislite argumenti!? Nešto tako glupo napisati kao argument je ispod svake razine pismenosti i opće kulture! Pa da i“ Isus je bio Srbin“!? Zašto ne? Jadno da jadrnije ne može biti! I Srbe nije sramota tako nešto napisati! To je ono što ne mogu i nikada neću moći razumjeti!

Samo logičnim razmišljanjem postavlja se pitanje koliko je brojčano trebalo tada biti Srba da budu fizički u svim tim“ svetim srpskim zemljama“!? Koja je svrha komentirati ovakve nebuloze, mitomaniju i lažnu povijest? Svrha je istina, samo istina!

Nikodim Milaš , pravoslavni episkop dalmatinski i istrijski

Osvrnuti ću se na Bukovinsku metropoliju i pravoslavnog biskupa Nikodima Milaša, koji se potpisivao kao srpski pravoslavni episkop dalmatinski i istrijski.

Ovo istrijski mi je iskočilo kao nešto nemoguće, jer srpskog pravoslavlja definitivno u povijesti Istre nema.

Nikodim Milaš je srpski pravoslavni teolog, koji naravno svugdje nalazi srpsko pravoslavlje. Napisao je knjigu“ Pravoslavna Dalmacija“ ili latinski „: „Documenta spectantia historiam orthodoxae dioeceseos Dalmatiae et Istriae a XV usque ad XIX saeculum“ („Spisi o dalmatinsko – istrijskom vladičanstvu od 15. do 19. stoljeća)

Naravno da je njegovo djelo naišlo na veliki odjek i otpor Katoličke crkve, jer negira njeno postojanje na tom teritoriju, sa tezom da je od apostolskih vremena pa do druge polovine 9.stoljeća pravoslavna vjera bila jedina na tom tlu!?

Tu tezu se lako opovrgne samo usporedbom godina nastanka Srpske svetosavske Pravoslavne Crkve i dokumenata, arheoloških nalaza i godinama izgradnje Katoličkih crkvi.

Kao što na stranici Srpskog veleposlanstva piše, jedina institucija kojoj se mogao utjeci od turskog terora, srpski narod bila je SPC. U tom teškom položaju u kojem se nalazio narod je duhovno opstao na srpskoj mitologiji velikog i silnog cara Dušana:

Srpska crkva je u svijest naroda usađivala tekovine Dušanove države, a kroz čuvanje te tradicije i uspomene na slavnu srpsku državu, uspjela je uz sebe vezati srpski narod te ga pridobiti za trajnu aktivnu suradnju, što je postalo ključno u borbi za oslobođenje od osmanske vlasti. Pored toga, značajan je utjecaj srpskog klera na kreiranje ideologije kojom će srpski narod biti vođen do današnjih dana.

Međutim to nije nikakvo opravdanje za svojatanje i negiranje tuđeg naroda, jezika i njegove kulturne i povijesne baštine. To je čista agresija!

Istra nema pravoslavnu prošlost. Srbi nisu živjeli u Istri dok nisu došli sa JNA poslije 2.svjetskog rata, kao i članovi njihovih obitelji. U članku predsjednik Udruge Srba Istre Miomir Jeremić kaže da su se Srbi počeli naseljavati u Istri 60-tih godina prošlog stoljeća, što i odgovara istini. Međutim protojerej-stavrofor Goran Petković. izjavljuje :“ Sama povijest srpskog naroda u Puli počinje 1583. godine. Istra je u srednjem vijeku bila zahvaćena kugom i kolerom, a u većini slučajeva postoje pisani tragovi da su istarske vlasti pozivale ljude iz regije i okolnih zemalja koji nisu imali priliku doći u Istru gdje bi im dali zemlju“ I dalje nastavlja:

“ U Istru je, među ostalima, došlo stotinjak ljudi s Cipra i Napulja, današnjeg Peloponeza, nastanili se u Puli i darovali starokršćansku crkvu, posvetili je kao crkvu sv. Nikole, obnovili, o čemu postoje pisani tragovi, a od Godine 1583. pa do kraja 17. st. tom crkvom upravljaju grčki svećenici. Sve je više ljudi dolazilo s područja današnje Srbije, Crne Gore i Bosne i Hercegovine, a drugo doseljavanje naših ljudi počelo je 1657. godine u Peroju kada je sa područja Crne Gore došlo oko 70 ljudi sa svojim svećenikom. Do danas su se ovdje sačuvali vjera i običaji, a crkva je sagrađena 1788. godine, a u današnjem obliku dovršena je 1834. godine“

<https://srbi.hr/srbi-u-puli-cuvanje-identiteta-na-krajnjem-zapadu-republike-hrvatske/>

Znači u Istru su se naselili Grci kojima je u dogovoru između pulskoga biskupa Barbabianca i providura G. B. Calba 1579. godine ustupljena bratovštinska crkva sv. Katarine kraj Kaštela, u blizini katedrale, koja je nakon prostornoga preuređenja i posvećenja sv. Nikoli 1583. zajedno sa zvonikom i grobljem uknjižena kao vlasništvo **Grčke pravoslavne crkve u Puli**. Crkva se do sredine 20. stoljeća tradicionalno naziva San Nicolo dei Greci (Sveti Nikola grčki) Iznad prozora su ploče s natpisima: jedna na latinskom, jedna na grčkom. Isklesani latinski tekst spominje obnovu crkve u doba pulskog podestata Marina Malipiera i dužda Nikole da Ponte, 1583. godine. Natpis definira da je crkva Sv. Nikole namijenjena izbjeglicama pred turskim osvajanjima iz Nauplije (grad na Peloponezu, osvojili su ga Turci 1540.) i Cipranima (otok pada pod tursku vlast 1571.)

U Peroj su se naselili Crnogorci, koji su do danas sačuvali svoj govor i tradicijske običaje.

Gdje su tu Srbi? Jesu li Grci Srbi? Jesu li Crnogorci Srbi, da povijest srpskog naroda u Istri počinje 1583.godine? Eto to je tipičan primjer manipulacije i laži SPC!

Svojatati teritorij i proglasiti se kao srpski pravoslavni episkop dalmatinski i istrijski, Nikodim Milaš, na osnovu čega? Grčkih i crnogorskih doseljenika, kojima je darovana Katolička crkva, a kao vlasnik se uknjižila Grčka pravoslavna crkva!

Grčka je zajednica, uz povremena nerazumijevanja i nesporazume lokalne sredine, opstala do smrti posljednjega svećenika Zuanne Mosconasa 1785., kada je brigu o tim pravoslavnim vjernicima preuzela novoosnovana Crnogorska pravoslavna crkvena općina iz Peroja, koja je prešla u sastav Srpske pravoslavne crkve. po dekretu Aleksandra Karađorđevića 1920. godine.

U “Glasniku”, službenom listu Ujedinjene Srpske pravoslavne crkve od 14. jula 1920. godine, objavljena je odluka Aleksandra Karađorđevića, donešena 17. juna 1920. godine, o “Ujedinjenju svih pravoslavni crkvenih oblasti u Kraljevstvu SHS”

Sada sa pravom postavljam pitanje na osnovu čega se Nikodim Milaš ((Šibenik, 16. travnja 1845. – Dubrovnik, 20. ožujka 1915.) potpisivao sa srpski pravoslavni episkop dalmatinski i istrijski, kada je

Crnogorska pravoslavna crkva po dekretu kralja Aleksandra pripojena Srpskoj pravoslavnoj crkvi tek 1920.godine?

Na taj način SPC prisvaja i druge Katoličke crkve i pretvara sve u svete srpske zemlje?!

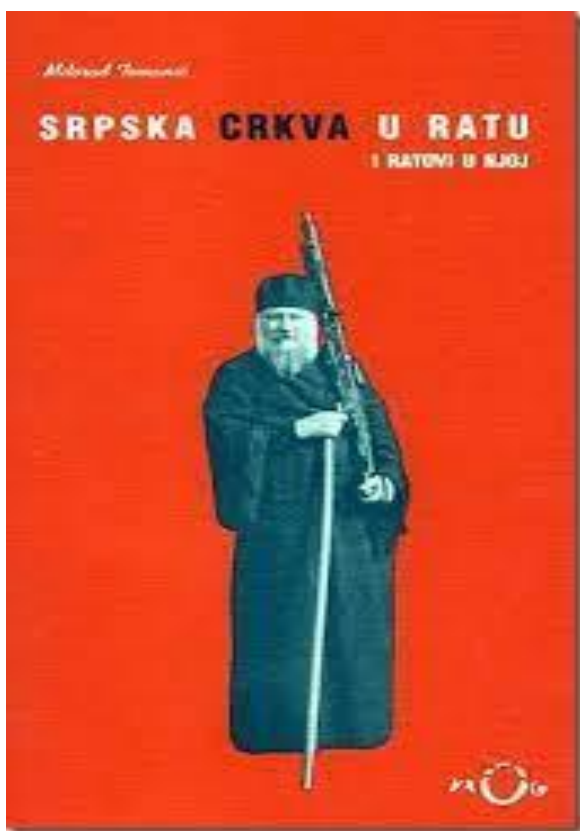
Srpska crkva u ratu i ratovi u njoj, dijelovi iz knjige

Milorad Tomanić

<http://www.bosnafolk.com/pdf/spc.pdf>

Srpska crkva dugoročno se pripremala za raspad Jugoslavije. Trebalo je ostvariti „novi srpski poredak“ ili Veliku Srbiju sastavljenu od „avnojevske“ Srbije, Crne Gore i s njima „anšlusiranih“ dijelova drugih republika bivše SFRJ.

Prvo nastupa intelektualna elita, potruđi se da u narodu „provre krvca“ koristeći pri tom mitove, bajke, epske pjesme, ili drugim riječima lažima i poluistinama izazove reakciju u oružju. (ubojstva srpske dece, klanja, vađenja očiju, silovanja, masakriranja, genocid, preko dva milijuna ubijenih Srba...)Tada nastupa nasilje, uz dosta muke, krvi i bola, trebala bi se izroditi nacionalna država . Bez ovih psihofizičkih priprema koje je srpski narod prošao 80-tih , devedesete ne bi bile ispunjene zvjerstvima i rušenjima, stradanjima i patnjama srpskog i drugih naroda sa prostora bivše SFRJ.

„Kosovska tragedija“ i čuveni odlazak Slobodana Miloševića u Kosovo polje 27. ožujka 1987. godine- „Ovaj narod niko ne sme da bije“ podržali su SPC, a naročito mitropolit Amfilohije i vladika Atanasije Jeftić, koji je svojom knjigom „Od Kosova do Jadovna“ 1984.godine, pokrenuo problem Srba na Kosovu i problem ustaškog genocida (???) nad srpskim stanovništvom u NDH. Popularnost koju je stekao pričom o genocidu i kosovskom zavjetu, početkom 90-tih vladika Atanasije Jeftić je podigao na svjetski nivo. Strpljivim, upornim i temeljitim radom tijekom 80-tih godina, postigli su fantastične rezultate. Pravoslavno svećenstvo pokazalo je izuzetnu sposobnost za dugoročno planiranje. Prva decenija rada na ostvarenju „novog srpskog poretka“ uspješno je završena. Psi rata bili su raspomamljeni. Udruženje književnika Srbije, SANU i SPC režeći, iskeženih zuba, trgali su lance kojima su bili vezani .

Kao što se sve vrijeme i očekivalo. Početak 90-tih značio je prelazak na ostvarenje druge faze plana zvanog „novi srpski poredak“ Psi rata napokon su pušteni sa lanca i krenuli su u čerečenje plijena, Vukovar, Sarajevo, Srebrenica najpoznatije su i najveće žrtve tih deset godina nahuškanih zvijeri.

Patrijarh srpski iz devetog kruga

Za „istorijske dane“ koji su bili pred srpskim narodom i srpskom državom, Srpskoj pravoslavnoj crkvi bio je potreban zdrav poglavar koji će je povesti putem uspjeha i spasenja. Iz tog razloga smrt aktualnog patrijarha nije se više mogla čekati. Srpskim episkopima se žurilo. Smjenom patrijarha Germana sa scene je otišao duhovni pastir koji je na prijestolju svetog Save proveo pune 32 godine (1958-1990) Dakle, u decembru 1990.godine, srpski nacionalni brod je dobio svog novog duhovnog kormilara u ličnosti patrijarha Pavla. Vikarni episkop moravički Irinej Bulović izabran je za episkopa bačkog. Dotadašnjeg episkopa banatskog Amfilohija Radovića, Sabor je izabrao za mitropolita crnogorsko-primorskog.

Slijedeće godine, na redovnom zasjedanju Sabora održanom u maju 1991.godine izabrani su da upotpune ekipu: Arhimandrit Artemije Radosavljević, nastojatelj manastira Crna Reka, izabran je za episkopa

raško-prizrenskog, a arhimandrit Atanasije Jeftić, dekan Bogoslovnog fakulteta u Beogradu, izabran je za episkopa banatskog.

Njih četvorica, uz patrijarha Pavla, predstavljali su „idejni sinod“ Srpske pravoslavne crkve koji je tijekom 90-tih godina predvodio srpsko pravoslavno stado.

Kada, koga, zašto i kako treba da ubije pravoslavni Srbin

Kada treba ubijati– Odgovor na ovo pitanje je najlakši, jer nam ga je dao sam Atanasije Veliki, i glasi u ratu. **Ubistva počinjena u ratu nisu uzimana za grijeh ni sveštenim licima kojima je po kanonima pravoslavlja takvo nešto izričito zabranjeno.** I ne samo to, mnogi od sveštenika ratnika proglašeni su i za svece. Pojedinci, kojima ubijanje ni od ranije nije bilo strano, zbog učešća u ratu i borbe za “nacionalne interese” često su od kriminalaca postajali nacionalni heroji. Željko Ražnatović Arkan je najbolji primer za to. Vladika Atanasije Jevtić je za Arkana jednom prilikom rekao: “Znam ko je Arkan bio: ali on je sada junak i to treba da bude.”

Koga treba ubijati – Odgovor je jednostavan i može se izraziti u samo jednoj riječi – **Nesrbe (tj. sve one koji nisu Srbi, ali prvenstveno Hrvate, Muslimane i Šiptare).** Zbog takvog ponašanja srpskih episkopa neki su komentarisali da redosljed riječi u nazivu “Srpska pravoslavna crkva” u potpunosti odslikava red vrijednosti koji vlada u SPC, tj. da je na prvom mjestu Srpstvo, potom pravoslavlje, a tek na kraju, ukoliko za njega ostane nešto mjesta, hrišćanstvo

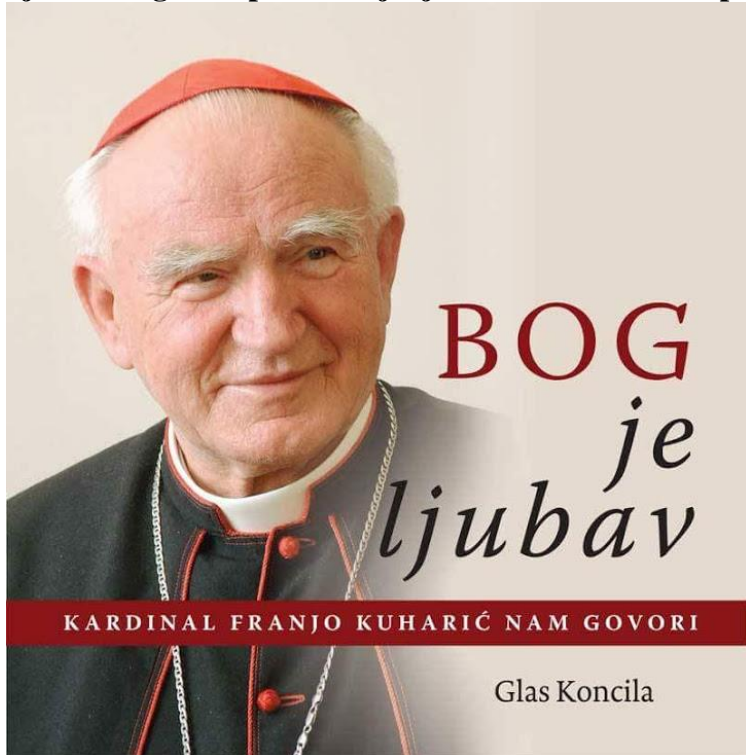
Zašto treba ubijati– Za spas sopstvenog života i imovine, pravoslavni kanoni ne preporučuju ubijanje, čak ga i kažnjavaju, ali u borbi protiv “polumjeseca, islamskog agresivnog” (Atanasije Jevtić), **“za krst časni i slobodu zlatnu”, za “Veliku Srbiju” i za “spas krsta sa tri prsta” nesumnjivo je trebalo ubijati. Interesi Srpske crkve, srpske države i srpskog naroda** (onakvi kakvim ih tumači SPC) bili su jedini razlozi zbog kojih je pravoslavni Srbin mogao “zakonito” da ubija i da pri tome ne strepi od Sudnjega dana.

Kako treba da ubije pravoslavni Srbin– Precizan odgovor na ovo pitanje daje patrijarh Pavle: “Ni prema neprijatelju **ne smijemo postupati nečovječno.** Ako on bude uhvaćen, bezdušno ga **mučiti i masakrirati,** to ni po koju cijenu. Pogotovu nedužne žene, starce i djecu. Ondje gdje se tako” ne postupa, tu nema ni čovjeka ni junaka. Tu je na djelu zločinac koji junak nikada nije bio niti će biti. A zločinci i zločinstvo nikada ne mogu donijeti dobro nikome, ni sebi, ni svome narodu, nego samo beskonačnu sramotu i nesreću.”

Da li je rat koji su Srbi vodili protiv skoro svih u bivšoj SFRJ, a potom protiv skoro svih u svijetu, zaista bio “odbramben i oslobodilački”? Da li se srpski vojnik borio “viteški i časno”? Da li je “bezdušno mučio i masakrirao” one koje bi uhvatio, ili se ponašao “humanije. I konačno, jesu li ljudi “bogate prošlosti”, koje su pojedini episkopi SPC proglašavali junacima, krstili njihove paravojne formacije i koristili ih kao svoje lično obezbeđenje, mogli donijeti Srbima i Srbiji ikakvog dobra? Odgovor se sam nameće. Je li to kršćanska crkva, koja treba propovijedati evanđelje!? Isti se odgovor sam nameće!

I za usporedbu propovijed kardinala Franje Kuharića

Njegove riječi snažno su svjedočanstvo djelovanja Katoličke Crkve tijekom Domovinskog rata i njezine brige oko promicanja ljudskih i nacionalnih prava i sloboda, te evanđeoskih vrijednosti!

Povodom Dana pobjede i domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja objavljujemo ulomak iz propovijedi kardinala Franje Kuharića koju je izgovorio 24. kolovoza u Hrastovici kraj Petrinje, na oslobođenom području

„U iskušenju rata može i kršćanin doći u veliku napast da, kad je nepravедno napadnut, nepravédno progonjen, padne u napast mržnje, u napast osvete, da zapravo u sebi doživi razaranja svoje duše, svoga srca. Baš u kušnji, u nevolji treba izdržati, treba gorjeti kao svijeća koja i u tami svijetli i ne da se ugasiti.

Zato smo i kroz ovaj rat pozivali naše branitelje, naše ljude da ne padnu u napast mržnje, u napast osvete, da ne vraćaju zlo za zlo, nego da budu pobjednici koji zlo pobjeđuju pravédošću, dobrotom, mirom. Neka mi bude dopušteno da ponovim ono što sam govorio pred tisućama hodočasnika na

blagdan Velike Gospe u Mariji Bistrici 1991. godine. Već je onda terorizam planuo u rat! Već se onda moglo predviđati nesreće, razaranja, smrt. Što sam poručio onda, ponovit ću sada: Bogoljublje je nužno i čovjekoljublje, a čovjekoljublje je i rodoljublje! Stoga i naše rodoljublje ne smije biti otrovano ni kapljicom mržnje ili želje za osvetom. Obrana slobode i mira je pravo i dužnost, ali uvijek u zakonitosti pravne države. Zato se ne smije ništa učiniti ni protiv ljudske osobe, ni protiv njene imovine što bi bilo izvan zakonite obrane i što bi bilo samo izraz mržnje i osvete! Stoga naše rodoljublje ne smije biti ni rasističko, ni imperijalističko, ni šovinističko. Naše je rodoljublje kršćansko.

Stoga ponavljam ono što sam kazao nedavno u Petrinji, a to sam kazao u Petrinji na blagdan sv. Lovre 10. kolovoza 1991., kratko vrijeme prije nego što je pala Petrinja, i to sam ponovio pet dana kasnije u svetištu Majke Božje Bistričke: «Ako je moj protivnik spalio moju kuću, ja neću zapaliti njegovu! Ako je razorio moju crkvu, ja neću ni dirnuti njegovu, dapače, čuvat ću je. Ako je napustio svoj dom, ja neću ni igle uzeti iz njegova! Ako je ubio moga oca, brata, sestru, ja neću vratiti istom mjerom nego ću poštivati život njegova oca, brata, sina, sestre! To je Evanđelje, možda teško razumljivo pogaženom i poniženom čovjeku, pogaženom i poniženom narodu, ali to je Evanđelje zalag pobjede. To moraju biti naša načela. To moraju biti naši postupci jer u protivnom i mi bismo bili žrtve Zmaja! Obraćanje, molitva i post su najmoćnija sredstva u borbi sa Zmajem! Ljubiti istinu, činiti dobro, vršiti pravédošnost, zakoni su Božjega svijeta u kojem nema mjesta Zmaju. A mi hoćemo takav svijet, svijet mira i slobode! Za takav mir mi molimo. Bog neka pobijedi Zmaja u svakoj duši i savjesti da ljudi budu ljudi mira a ne rata!» (Kuharić: Mir je djelo pravde, Zagreb 1995., str. 162-163).

Četiri su godine prošle. Što se sve događalo kroz te četiri godine! Ima li smisla sada to ponoviti? Mislim, braćo i sestre, da ima.

Oslobođenje područja na kojem se sada nalazimo, svi suci svijeta, ako su pravedni i pošteni, smatrat će pravom hrvatskog naroda i pravom hrvatske države. Dakle, obrana i oslobođenje je djelo pravednosti. Ali ponovno naglašavam: to se djelo pravednosti ne smije okaljati nepravdom. I u sukobu se susrećemo s čovjekom. A taj čovjek, kakav god on bio, čovjek je na kojega Bog misli, kojega Bog želi spasiti!“

Lili Benčik/hrvatskepravice